

אהרון דזיסקי

בן אברהם זשדה
נולד ביזם י"ז ניסן
תש"ו 4.4.50
נפל ביזם ז' שבט
תש"ל 14.1.70
נ.א. 2053129

רוני
הנה הלפו שלושים יום מאותו צהרים מר ונמהר
שבו נקטפת בדמי עלומיך ואתה פרח שטרם
הגיע לשיא פריחתו.

רוני
אותו כדור אשר חדר לבטנך פצע את כולנו
פצע אנוש שאין לו רפואה.

רוני
הלכת במבחר ימיך והשארת בלב כולנו, מקטן
ועד גדול, כאב, צער ויגון שאינם חולפים גם
במשך כל סרדות חיינו.

רוני
המוכים אנו מגודל הכאב והצער. דמותך עוד
מרחפת בינינו, אין אנו יכולים לשכוח דמות
כה חביבה ועליזה. אין אנו מאמינים שלא
נראה אותך עוד. פשוט קשה מאד להשלים עם
זה.

רוני
היית בחור מלא מרץ, תוסס לכל דבר. סמל
אהבת הזולת, הפרח של המשפחה. סמל של
צניעות ומדות טובות. מסור לכל דבר.

רוני
היית חייל נאמן לצבא. חייל למופת, חייל
לדוגמא, כפי שהעידו עליך מפקדיך.

רוני
אש שלהבת יוקדת בלב כולנו, חבל עליך
שנקטפת באיבך.

רוני
גדול הכאב אך זכרך לא ימוש מקרבנו לנצח
וזכיר נזכרך לעד.

יהי זכרך ברוך ותהיה נפשך צרורה בצרור
החיים. אמך.

אהרון נולד בטבריה. את חינוכו היסודי קיבל בביה"ס ע"ש ארליך. הוא היה נער ער ותוסס. את שמחת החיים, שאפיינה אותו, שאף להעביר גם לסביבתו. הוא היה בן מסור להוריו ורחש להם כבוד רב. אף מוריו בביה"ס חיבבוהו למרות שובבותו, שהרי לא פגמה זו בתכונותיו היפות. אהרון נכון היה למלא כל משימה, שהוטלה עליו, מתוך אחריות ושקידה.

עם תום לימודיו היסודיים בטבריה, נתקבל להמשך הלימודים במסגרת "עלית הנוער" בקיבוץ "ברעם". תוך זמן קצר השתלב אהרון בחברה בקיבוץ, היה כאחד מהחברה והתחבב על כלם. נראה, שצניעותו, יחסו הלבבי לזולת, טוב ליבו וידידותו הטובות פלסו לו את הדרך אל המקום הנאה, שתפס בקרב חבריו. ארבע שנים עשה אהרון בברעם, ובשנת 1967 עם תום לימודיו שם, התגייס לנח"ל מוצנח בצה"ל.

אף כאן במסגרת צה"ל, עמדו מיד על תכונותיו היפות ועל שפע האופטימיות, שהדביק בה את חבריו גם ברגעים הקשים, כדברי המ"כ שלו, אשר לפי עדותו היה אהרון אחד החיילים המזהירים. אהרון נפל ב"תקוע", שליד בית-לחם, בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית של בית הקברות בטבריה.

והרי קטע מתוך מכתב שכתב מפקד הפלוגה להוריו:

"אהרון לא הספיק לשרת זמן רב תחת פיקודי, אבל הספיק לנו הזמן הקצר בו הכרנו אותו כדי לעמוד על תכונותיו הטובות ואפיו הנפלא..."

אהרון היה חייל בקורס "מס-כפים" והשקיע את כל מרצו באימונים. הוא רצה לסיים את הקורס בהצלחה ולהשאר כמפקד כיתה בגדוד. מיד מתחילה עמדנו על התכונות של מפקד הטומנות בו, ומנינו אותו כמפקד חוליה. אין תחליף לבן שאיננו, ואין מלים לנחם אב, אם, אח או אחות. לכן לא אחפש מילות תנחומים. אתם שכלתם בן יקר, ולנו אבד חבר מסור וחייל מעולה..."

קיבוץ "ברעם" והוריו הוציאו לזכרו חוברת בשם "רוני", (כנוי החיבה של אהרון), כמו"כ תרמו הוריו לבית-הכנסת "גור-אריה" בטבריה שלחן שיש גדול לקריאה בתורה. בכך אמרו הוריו להנציח את זכרו של בנם הטוב רוני.

ספורים לא יספרו
מלים לא יגידו
דמעות לא יוכיחו

לא יספרו עד כמה דוקר,
לא יביעו עד כמה צורב,
לא יוכיחו עד כמה כואב,

הזמן אינו מרפא,
וכל עדוד אינו מחזק
ובלב - כואב, כואב.

אותך לעינינו רואים,
את קולך עדין שומעים,
ואת חיוכך עוד מרגישים.

ח ו ד ש ?
ואני אותך זוכרת.
ממש! גבוה, מחייך.
שער מסולסל ופרוע.
וכל כך מתאים לך
והעיניים -
התכולות, העמוקות.
אלו שתמיד מחייכות.
אלו שהיו מביטות, מתבוננות,
וצוחקות... כך, תמיד ציחקות!
אף פעם לא אמרת שאתה נשבר.
אף פעם לא רמות שלך מר.
ורק אמה מהצד, ידעה כשאתה אומר:
"אכא, איך דבר",
ישנם דברים שאף פעם לא תספר.

ולא ספרת.

רק שאלת:

"מה שלומך, אבא?"

"איך את מרגישה, אמא?"

"איך עמי מתקדם בלימודים?"

אמרת, ותמיד חיוך הוספת.

... ובאה השבת,

והראית לנו את הכובע האדום,

הנעליים, הכנפיים.

והיית מאושר עד השמים!

והראית לנו איך בדיוק צנחת,

ובאיזו צורה קפצת

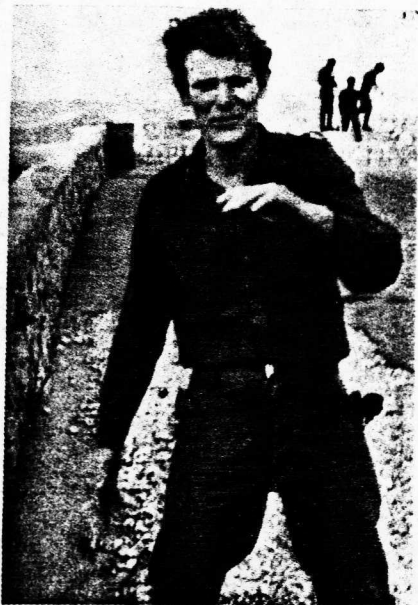
ואנו הסתכלנו,

וכל כך התגאנו

וכל כך שמחנו שאתה מאושר

ורק רצינו שתחזור שוב בריא

ושלם.

ובבקר

השמש עדיין לא זרחה,

ואתה מהרת, עוד חשכה,

ודמעה מעיני ירדה

ונעלמת בחושך

נעלמת!

ופחאם בלי דעת מדוע -

נפצעת!

אך הפעם, זה לא נורא!"

כבר לא אמרת.

רק שמך שעל האבן

והדקל העתיק

יספרו על נעורייך

בין הסוף והדוגיית.

שוב חזרת לכנרת

אל העיר, לשפת היס,

אך הפעם זה אחרת,

זאת הפעם לעולם.

12/19/68

ליומית המלחמה

ביום יום שבת עסק מצאתי זמן
 כתיבה מכתב אלף מקדים שאת
 מביא שבזמנתי המצויא זמן האדם
 בקושי מצליח אלה אלפי הו' וזמני
 על הנהיגה אל ילדיו סוגיות
 ילדיו נלמדי שאת מביא מהו על
 שאתי על שבתה ילד ילדיו אל
 מקור של מביא יסודות
 ה' א' צדק שילדו אלף ימצאים
 בלתי מתקד ילדו וצדק ימצאים
 בלתי אלה מסתגרות על ה'
 אסרה על הצדק אך שמה אסרה
 ה' פשוט ק' אלה מתקד' מלמד
 מה יושף בבר' ה' ה' ה' ה'
 אלף מן שמה ילד אלה אלה
 מוחביק מתקד' ילדו

יומית ילדיו אלף מלך אחרים
 ונהיה לכן אלף הו' וזמני
 ה' ילדו
 שאת וילמדי
 ילדו

קשה. אני יודע שקשה להפרד. אבל יותר קשה להפרד ולחזור לגדוד. תאמיני או לא, ירדו לי דמעות ברגע שראיתי את המכונית הכחולה נוסעת וידך מושטת לשלום. כמובן, מיד התגברנו נסעתי עם משה לתל-אביב ושם נכנסנו לסרט ואחר כך חזרתי לבסיס.

ובבסיס שוב תפס אותי יאוש שרציתי לברוח. ובעוד אני מתלבט עם לברוח או לא, נשמעה הפקודה: "תוך דקה כולם פה עם מסטינגים!" אני רץ לאהל להביא את המסטינג ועל המטה אני מוצא חמישה מכתבים וכלם שלך.

נורית, את כבר עם לא יודעת איזה מרץ זה הכניס בי ואיזה מתח. חיכיתי בקוצר רוח להפסקה קטנה שאוכל לקרוא משהו. המכתבים ישבו בכיס עד שהלכנו לאכול, בחדר האוכל פתחתי מכתב מכתב והתחלתי לקרוא. באחד המכתבים ששלחת היו שתי שושנים שנורא הכניסו בי רושם, שמתי אותם על השולחן וקראתי את המכתב. באותו ערב היתה לנו ההצגה "נושים", ואחד השחקנים ראה את השושנה, הריס אותה מהשולחן ושאל אם זה מחברד, עניתי בחיוב. הוא כל כך התרגש שאמר לי:

"חייל אתה מוכרח לשמור אותה, זו מזכרת בלתי רגילה".

בקצור, את רואה שאיני יודע איך להודות לך.

אני מקוה שתמשיכי.

אסיים בנשיקות חמות,

רוני.

המכתב שלא הגיע.

10.1.70

... הפרידה היתה קשה ומי יודע אם תהיה ארוכה או קצרה. קשה היתה יותר מפעם. התנחמתי קצת בזה שאתה עוד נוסע הביתה, ועם מצב רוח טוב ועדין לא מרגיש את החזרה לבסיס.

לא נורא, שוב צריכים לחזור לחיים השגרתיים ולחכות לחופשה הבאה ומי יתן ותגיע מהר.

... אני עדיין חושבת איך זה היה לראות אתכם צונחים. חוויה לא רגילה שאף פעם לא אשכח אותה. עד עכשיו אני זוכרת איך פגשתי אותך וכמה זה היה נפלא, בדיוק כמו בתמונה שנתת לי עם המצנח על הגב.

שלך,

נורית.

21.1.70

...כך. אני כותב. קשה לי מאד.
אך נרגעתי קמעה. עד היום שעלינו
לקברו לא חשתי מאומה. לא קלסתי
שרוני שוב אינו עמנו. לא הרשיתי
לעצמי לחשוב זאת. אך היום ...
שעלינו לקברו.. שאת רוני יכסו
בעפר ??? מה פתאם ??? לא
הסכמתי לכך, אך כח גדול ממני
החליט כנראה אחרת.

רוני איננו... נזכרהו לטובה.

דדי.

*

לנורית,

אתך, נורית, ועם חברי קבוצתך משתתף אני בצערכם הכבד.
הדבר הכה בי כרעם ביום בהיר. הזדעזעתי ואין לי מילים,
אני מצטער ולא יכול לסלוח לאותו מקרה טפשי שקרה ומה
עוד שפגע בכך ובחברי קבוצתך.

אני מקוה שחתגברי. קשה להביין אבל זה קרה וזה איום.
ממש לא נתפס לי.

אבי מורגנטלר,

מסילות

הידיעה הגיעתנו כרעם ביום בהיר,
לפי מראה פניו של בני ידעתי כי אסון קרה ואז אמר:
אמא, חבר גרעין נפל.

ואני את השם פחדתי לשמוע והוא, בעיניים דומעות
ובלב כבד אמר: רוני, רוני נפל.

לא יכולתי להאמין, מה גדול ומה נורא הכאב.
לי אתה זכור כילד שגדל והיה לעלם יפה,
החיוך נסוך בבושה על פני וידך מנופפת לנו
ליד האוטובוס בברעם כאשר נפרדנו, ההורים.
לפני צאתכם לצבא הבטחנו שנפגש בשמחות
אתה הקדמת את הזמן ונפגשנו ביום השלושים
לזכרך.

נקטע הפרח בעצמה רבה
בתחילת הפריחה -
הפרח נקטע באיבו.

צבא הגנה לישראל
יחידת ד.צ. 3050

י"ב בשבט תש"ל

משפחת דייסי היקרה!

בנכם סור' אהרון דייסי נפטר בביה"ח הדסה - ירושלים,
בתאריך 14.1.70, ז' בשבט תש"ל, לאחר שנפצע
בתאונה בעת אימונים בתקוע ליד בית-לחם.

אהרון לא הספיק לשרת זמן רב תחת פיקודי. אבל
הספיק לנו הזמן הקצר בו הכרנו אותו כדי לעמוד על
תכונותיו הטובות ואופיו הנפלא. בראש וראשונה היה
בחור עליז ועירני, חבר טוב וחייל טוב.

אהרון היה חייל בקורס מכי"ס. הוא השקיע את כל
מרצו באמונים. הוא רצה לסיים את הקורס בהצלחה,
ולהשאר כמפקד כחה בגדוד. מיד בתחילה עמדנו על
תכונות של מפקד הסמונות בו ומינינו אותו כמפקד
חוליה. במילוי תפקיד זה הוא נפגע.

אין תחליף לבן שאיננו, ואין מלים לנחם אב, אם, אח,
או אחות ולכן לא אחפש מילות תנחומים. אתם שכלתם
בן יקר ואנחנו אבדנו חבר מסור וחייל מעולה,

הפלוגה כולה משתתפת באבלכם הכבד ומצדיעה לזכרו.

יהי זכרו ברוך

ישראל מאיר, סרן
מפקד הפלוגה

ה פ ק ה
חברה מרכזית לחקלאים בע"מ

תל-אביב, 16 בינואר 1970

משפחת דייסי היקרה!

בתדהמה שמעתי על נפילתו של בנכס, יקירכם רוני ז"ל
על הגנת המולדת.

אין מילים בפי לנחם אתכם על אבידה זו, אולם ברצוני
שתדעו שאנו כולנו יחד אתכם בשעה קשה זאת.

זכות הגבורים הנופלים בשומרם על גבולות המדינה
מאפשרת את קיומנו והמשך בנין המולדת.

י. רוזן

להספיד את רוני משמעו להספיד את החיים.

לבכות על רוני זה אומר לבכות על שמחת הנעורים, של מעשי שובבות, על העזה
שגבלה לעתים בסיכון עצמי, על החיוך, המשובה, הצחוק ובדיחות הדעת.

האם זה אפשרי?

נער היה בבואו לברעם, אולי נכון יותר לומר ילד ומשהו מן הילד נשאר בו גם
בהיותו כבר עלם.

"החזיקו בו עוד קצת" - היתה אומרת אמו כשהזעקנה לאחר איזה תעלול שלא
יכולנו לעמוד בפניו. "תראו כשיהיה לגבר" ... והוא כמעט ולא זכה.

ימים ספורים בלבד חבש את כומתת הצנחנים שכה התגאה בה, תקופה לא ארוכה
את כנפי הצניחה שהיו משאת נפשו. זמן קצר מאד השתתף בקורס מכ"ים שהיה
מקור גאוותו וכדור אחד, כדור אחד, קפד פתיל חיים שלמים, חיים שהיתה בהם
סערה עזה ופרץ שקשה לעוצרו... כדור אחד.

ומה שנשאר אחרי זה הוא מסגרת שחורה בעתון, קבר רענן, דמעות וכאב עמוק עמוק
והמוך המון זכרונות שיש בהם עיניים מחייכות, שער מקורזל, זקיפות קומה,
משובת נעורים וטוב לב שופע לכל אשר מסביב - כל אלה והרבה הרבה מעבר
לזה הם - רוני.

רבקה

שוב חוזרת לכנרת,
אל העיר, לשפת הים.
אך הפעם זה אחרת.
זאת הפעם לעולם.

שוב נערתך הביאה
זר פרחי שדה גדול.
היא ידע שלא תגיע
כמו שלשום וכמו אתמול.

ואנחנו שוב אליך
צועדים בסמטאות.
זאת הרוח, זה הגשם,
אלה הן אינך דמעות.

מול הים חומת בזלת
משחירה מן הסחבים,
כמו באלם קול שואלת
באיזו דרך הם שבים?

אפורה ואיך בה תכלת
זאת כנרת של תוגות,

השמים והדלף
ועיניה הנוגות.

עתה נקומה דומם
ונלכה שחוחי גב ומורדי ראש
עד נגיע אל אבן
גדולה, בודדה
ועליה נניח ראשנו.

הכרע לפני הוד אהבתך
תנני ואשעיך ראשי הנלאה
על גבך
ואזעק זעקה גדולה ומרה.

כל הלילה
אשכב ערה על יצועי
אל חלון צוהל אחד
עוד אשא עיני
אולי תקרא לי.

דומם הנך עומד לפני
ויופי צנוע לווהס כנצח
אל תכלת עיניך
עוברת נוגה עלי
ובלבי יבער,
הלכת ממני.

נלקחת מאתנו בטרם עת. המומים עמדנו ונסינו לעכל דבר שנבצר מבינתו של אדם שחבר שלנו לא ישוב עוד. בראשית היתה הידיעה שאתה רוני, הלכת ולא תשוב עוד, אך לפנינו ראינו רק את רוני, הבחור העליוז, השובב החייכני. מלא מרץ חיים ונעורים. "משחק ילדים", כך פסרת מעליך כל דאגה או מכשול שעמדו בדרכך. ואנו בניע ראש ובת צחוק בפינו דבקנו בך. את כולם ראינו כידידים. אותך אהבנו כידיד אח וחבר. אהבת לבנות ולשקס וליצור משהו. רק לא לשבת בטל.

כך נזכור אותך תמיד.

דינה.

הוא היה...

שתי מילים נוקבות, שתי מילים כואבות, שתי מילים המעלות זכרונות, שתי מילים שכה צורבות...

הוא היה ילד חמד עם עיניו התכולות ושערו המקורזל. ילד שובב, ממציא מעשי קונדס, ילד, אבל כה חביב, תמיד היה אוסף את הילדים סביבו, הקטנים וגם הגדולים יותר, ומספר להם ספורים ובדיחות, ומארגן להם קומיזיסים.

בית ספר - השובב שבחבורה. מי מפריע? מי מציע? מי לוקח על עצמו כל תפקיד? ותמיד הוא היה ראשון.

הוא היה מפריע, אבל תמיד המארגן, ה"מספר" בכתה.

הוא היה מעלה את חמת המורה, אך זה, היה תופסנו ברחוב ומוסיף בחבה: אבל אי אפשר לכעוס עליו, כן, כזה הוא היה, ותמיד רצדו עיניו, וחייכו, כי לא מרע לב, אלא - מתוך אהבת החיים והשמחה. מתוך הרצון להביא את העליונות שבו גם אל הסובבים אותו. אבל בבית היה בן מסור ונאמן ומלא כבוד ואהבה להורים, לאחיות, לאחים. וכשהיתה המשפחה מתכנסת הוא היה מספר בדיחות, שר עליו ומדבק את הכל בעליונות! הוא היה...

משהלך לקבוץ לא ראינוהו הרבה. וכשבא הביתה התמלא הבית שמחה ורנה וכולנו ישבנו סביבו צוחקים, נהנים, למרות שהיה מן השובבים הגדולים.

הוא היה נער חמד... עם עיניו התכולות ושערו הכקורזל, נער, מלא חיים, חביב, עליוז.

הוא היה... אך משהוטלה עליו עבודה, הוא היה מבצעה בשלמות, בנכונות... כי כזה היה - אחראי, חרוץ, בעל ידי זהב, וגם לב זהב, תמיד עוזר, תמיד מסור.

ובבוא העת הלך לצבא. ותמיד מספרים כמה טוב הוא היה חייל מסור, חבר, לא התלונן אף פעם, ותמיד עם חיוך, ומה שרצה מכל - להיות צנחן. עם הכנפיים והכומתה האדומה הלך רק יומיים... וכששכב פצוע על שולחן המנ-תחים, ראיתי בחשאי את ראשו, את אותו נער מקורזל את העיניים התכולות.

ועתה -- נותר הכאב, השתיקה האלמה, נותרו הזכרונות ושתי המילים הכואבות-

הוא היה...

אילנה.

בן אברהם ושרה. נולד ביום י"ז בניסן תש"י (4.4.1950) בטבריה. למד בבית-הספר היסודי על-שם ארליך בעיר הולדתו. הייתה בו משובת ילדות ונטייה תמימה למעשי קונדס; הוא היה השובב שבחבורה, אך יחד עם זאת היה נוטל על עצמו כל תפקיד ותמיד היה המארגן של כל פעולה וה"מסמר" שבכיתה. מוריו היו מתייחסים אליו בחיבה, כי לדבריהם, אי אפשר היה לכעוס עליו. מטבעו היה עליו ורצה להשרות עליזותו

גם על הסובבים אותו. נהג לאסוף סביבו ילדים והיה מספר להם סיפורים ובדיחות. היה בן מסור ונאמן לביתו ורחש כבוד ואהבה להוריו ולשאר בני משפחתו. משהתבגר יצא לקיבוץ ברעם במסגרת "עליית הנוער". לא עברו ימים מרובים והוא היה כאחד מילדי הקיבוץ ועד מהרה נתגלה כנער אחראי חרוץ ומסור. היו לו ידי זהב וגם לב-זהב ותמיד ביקש לעזור לחבריו. הוא היה מלא מרץ ותוסס אך עם זאת היה סמל הצניעות ובעל מידות טובות — שהיפה בהן הייתה אהבת הזולת.

במחצית אוקטובר 1967 התגייס לצה"ל והצטרף לנח"ל המוצנח. אהרן היה מעוניין לצאת עם חבריו לנח"ל ואמר להמשיך ולחיות בקיבוץ אחרי תום שירותו בנח"ל, כי מצא זהות רעיונית בין שאיפותיו לבין השקפת הקיבוץ בכל הנוגע לחיי שיתוף ושוויון. המ"כ של אהרן מעיד עליו, שהיה מעודד את כל חבריו ברגעיהם הקשים וכמפקדו הישיר אמר, כי אפשר היה לסמוך עליו, שהוא יקבל על עצמו כל תפקיד ומשימה מתוך חיוך וללא תלונה. בקורס הצניחה אמר לחבריו, שהוא מחכה לימי האימונים הקשים בשדה. ביצועיו כחייל היו הטובים ביותר במחלקה ובתרגילים בשדה היה מדביק את חבריו בהתלהבותו. ביום ז' בשבט תש"ל (14.1.1970), נפל בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בטבריה.

מפקד פלוגתו כתב במכתב-תנחומים להורים: "אהרן לא הספיק לשרת זמן רב תחת פיקודי, אבל הספיק לנו הזמן הקצר שהיכרנו אותו, כדי לעמוד על תכונותיו הטובות ואופיו הנפלא. — — — אהרן היה חייל בקורס מ"כ והשקיע את כל מרצו באימונים. הוא רצה לסיים את הקורס בהצלחה ולהישאר כמפקד כיתה בגדוד. מיד בתחילה עמדו על התכונות של מפקד הטמונות בו ומינינו אותו כמפקד חולייה. — — אין תחליף לבן שאיננו ואין מילים לנחם אב, אם, אח או אחות. לכן לא אחפש מילות-תנחומים. אתם שכלתם בן יקר ולנו אבד חבר מסור וחייל מעולה".

הוריו הוציאו לאור לזכרו חוברת בשם "רוני"; כן תרמו הוריו על-שמו שולחן-שיש לקריאה בתורה. השולחן הוצב בבית-הכנסת "גור-אריה" בטבריה.